



... pro mé přátele

Přítomnost

Byla to již stará žena. Ležela a její víčka se chvěla únavou. Příliš mladá dívka seděla vedle postele a hluboko ve svém srdci cítila smutek. Smutek z dlouhého života, který se před jejíma očima pozvolna vytrácel a mizel v poslední kapitole osudu. „Blíží se můj čas.“ Byla to již poslední slova z vrásčitých úst? Poslední myšlenky, které ji dosud provázely životem? „Tam, na stole.“ Nemusela nic dodávat. Kathryn pohlédla na noční stůl, kde spatřila desky prastaré knihy. „Je to deník. Deník plný záhad, které nikdo z nás nezná. Nikdy jsem ji neotevřela.“ Povzdychla si a pokusila se o odlehčený úsměv. „Snad ani ty nebudeš muset. Snad nebudeš muset znát tajemství, které se v naší rodině předává již po mnoho generací.“ Únava ji již téměř ovládla. „Otevři jej, až spatříš rudou hvězdu.“ Poslední věta, poslední výdech. Věčný spánek. Kathryn plakala, když tajemnou knihu svírala ve svých dlaních.

Čas běžel a ona zapomněla. Zapomněla na zašlé stránky, které jí čekaly. Až do okamžiku, kdy poprvé spatřila strach. Kdy všechny hvězdy pohltila rudá záře a bolest, strach a zoufalé výkřiky, kdy se její svět vytrácel. Kdy obracela listy z dávné minulosti.

Kathryn otevřela oči. Zabrало to dlouhou chvíli, než odehnala vzpomínku proměněnou v noční mŕnu. Posadila se, aby oknem pohlédla na nekonečné pole hvězd. Pokojně se tam otáčela magicky modrá planeta. Stále ještě tam byla. Ve stejný okamžik na ní začínala noc i den. Slunce zároveň vycházelo i zapadlo. Byl to jeden okamžik. Jeden okamžik a mnoho míst.

V blažené nevědomosti

Počítač ve skladu se zdlohavě dopočítal k formuláři nové objednávky. Michal se zašklebil a ze stolu zvedl čerstvě vytištěný stav skladu. Šklebil se pořád víc a v duchu si představoval, jak počítá prodané položky ve vlastním supermarketu, v jeho vysněném Mižulandu. A on by dokázal vydělat. Stačilo by pořádně zamaskovat prošlé maso, saláty, nabarvit shnilé ovoce a sýry a prodávat za plnou cenu. Ale to nemohl. Byl na to malý pán. Musel dodržovat normy, držet jazyk za zuby objednávat. Jeho prsty tančily po numerické klávesnici. „Já toho Jirku zabiju!“ Vykřikl rozzuřeně, náhle a nečekaně, když došel k nespočítané položce okurky. Michal prudce vstal, z hromady odebral příslušný formulář a vyrazil zjistit skutečný stav podlouhlé a kyselé zeleniny. Z kanceláře prošel do skladu, labyrintem palet a paletáků do obchodu, přes maso a uzeniny, nápoje a alkoholické nápoje do

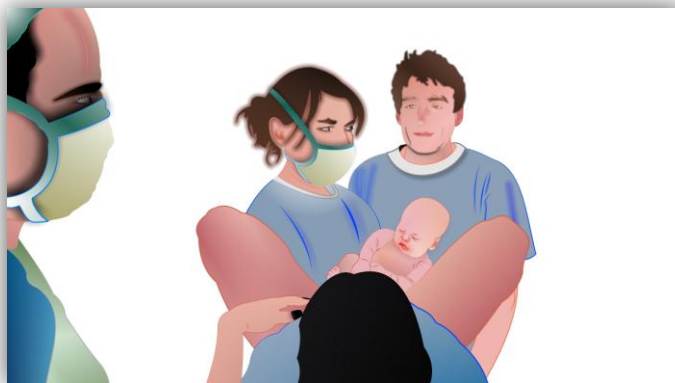


oddělení ovoce a dalších zdravých potravin. A tam zůstal udiveně stát a tvrdnout. Na hromadě okurek obkročmo seděla Monika a náruživě se na něho usmívala. „Krásné ráno miláčku. Nemohla jsem dospat, protože jsem dostala neukojitelnou chuť na pořádně macatou salátovku.“ Michalovi oči sklouzly do sprostých míst jejího těla a místo

kalhotek spatřily vyčnívající, nezdravě zelený pahýl. „Vybrala sis?“ Po chvilce úžasu zareagoval a rozepínal si pásek u kalhot. „Když vy tu máte jen samé nezralé pindíky.“ Povzdechla si, když ji Michal objal kolem pasu. „Mám pro tebe něco lepšího.“ Michalovi se blažeností zablýsklo v očích. Líbal ji na tvář a rychle rozepínal podprsenku. „Jak ses sem dostala?“ Šeptal mezi přirážením a ona mu vzrušeně odpovídala. „To Jirka. Pustil mě sem a schválně to nedodělal ...“ Špitla, když mu dlaní mačkala zadek. „Tím u mě skončil!“ Nevážně odpověděl Michal. „Kde vůbec je, ten kanec?“

Jirka se pohodlně usadil do křesla šéfa ochranky a s přihlouplým výrazem ve tváři přibližoval záběr z bezpečnostních kamer. Při tom popíjel neperlivou minerálku. Zamyslel se, pak do rekordéru vložil novou kazetu a pro své pozdější potěšení zapnul videozáznam.

Ivča ležela na nemocničním lůžku Plzeňské porodnice a užívala si chvilky klidu, které dosud nenarozený Adam dopřával jejímu tělu. Vedle postele seděla Petra, která zde pracovala jako porodní asistentka a pro Ivču před časem zařídila test otcovství. Petra se po chvilce přestala usmívat. „Mělas jim to říct. S Máčkem jste se vzali, ale byl to od tebe podraz. Myslím, že by to pochopil a Michal si zaslouží znát pravdu.“ „Já vím,“ špitla Ivča a zadívala se do Petry hlubokých očí. „Nechci ale přijít o žádného z nich a myslím, že Máček bude lepší otec. Má smysl pro odpovědnost a Michal konečně může jít dál. Michal je kamarád.“ Při té vzpomínce Ivča ucítila ostrou bolest. A znova a ještě. „Kamarád taky rád...“ Dodala Petra před tím, než prudce vyskočila a odhodila přikrývku. „Začalo to!“ Vykřikla Ivča bolestí. „Je po Michalovi, taky v žádné dlouho nevydrží!“ Smála se Petra. „Zavolej ho!“ Křičela Ivča a záhy křičela znova: „Máčka! Ne Michala! Chci, aby tu byl Máček!“



Šárka se rychle otočila, spatřila ale jen neproniknutelnou temnotu. Dvojice svíček, jako slabá naděje, zářily po jejích bocích. Je u cíle. Otočila se zpět ke stěně a opatrně, ve strachu z příštích okamžiků, se dotkla chladných kamenů. Prastará omítka padala na podlahu a malta se měnila v sypký písek. Uvolnila první kamen a vyndala jej. Pak další. Její ruce byly brzy odřené, ale nedokázala přestat. Ten žalostný pláč, strach, který ji nutil něco udělat. Nekonečná beznaděj z toho, že už nikdy neuvidí sluneční světlo, nebe, hvězdy.

Odebrala poslední kámen a pohlédla do malé místnůstky, kterou odhalila. Řetězy připoutaná stála tam dívka v bílých, krajkových šatech. Měla překrásnou tvář, kterou hladily dlouhé, splývající vlasy. Zmáčená od slz těch černých očí, plných zázraků a tajemství. Její život, její úděl, její v čase propadlý svět. „Pohlédni do mých očí!“ Pláč, který se proměnil ve slova, i když její rty zůstávaly bez pohybu. Zahleděla se, aby znovu spatřila okamžiky. Cesty, které ještě nikam nevedly. Příběhy, co se zatím nestaly. S každým zavřením víček přicházel nový. Viděla život, v čase budoucím.

Spatřila Ivču, jak sama sedí v gynekologické ordinaci a upřeně sleduje zavřenou obálku na stole. Test otcovství. Konečně měla znát pravdu. Na dlouhý čas ona jediná. Nebyla si jistá, zda po ní skutečně tolik touží. Natáhla ruku a jen lehce se dotkla toho kousku papíru. Mohl změnit celý její život,

mohl jí ale dát jistotu. Rozlepila ji. Její oči prolétly několik řádek textu. Michal. To jméno znělo její myslí. To jméno v té své slyšela i Šárka. Michal je otec.

Víčka se zavřela a z temnot věčnosti se vynořil další obraz. Michal stál před prosklenými dveřmi supermarketu a slavnostně přestřihával ozdobnou stuhu. Vypadal tak dospěle, tak vážně a vychytrale. S tichým zasyčením se otevřely automatické dveře a nad obrovskou budovou se poprvé rozzářil nápis - Mižuland. Z jeho prázdné duše věděla, že je sám.

Byly to jen záblesky, co se rychle střídaly. Katka s pozitivním těhotenským testem. Petr, kterého přepadové komando odvádělo v poutech. Jirka, slibující věrnost před oltářem.

Musela odvrátit zrak od těch magicky hlubokých očí. Jako každé noci. Chtěla pryč, chtělo se jí utíkat, ale za ní byla jen propast nicoty. A stále znovu a znovu slyšela ta slova: „Je mnoho cest, kterými se mohou vydat. Osud vám dosud nebyl dán. Můžeš stvořit naději ...“

Byla to jen vzpomínka? Byl to jen sen? Bylo zde něco, co ji stále nutilo vracet se do těch děsivých míst. V mysli se jí odrážely až příliš skutečné obrazy. Vzpomínky na dobu dávno minulou, v čase budoucím. Nedokázala se zbavit pocitu, co se stále větší silou vracel. Má snad něco udělat? Je jejím osudem měnit životy jiných? Rozhlédla se kolem sebe. Seděla na lavičce před porodnicí. Snad, nebylo pozdě. Snad ještě stále může své přátele varovat. Skutečně musí Máčka udělat nešťastným?

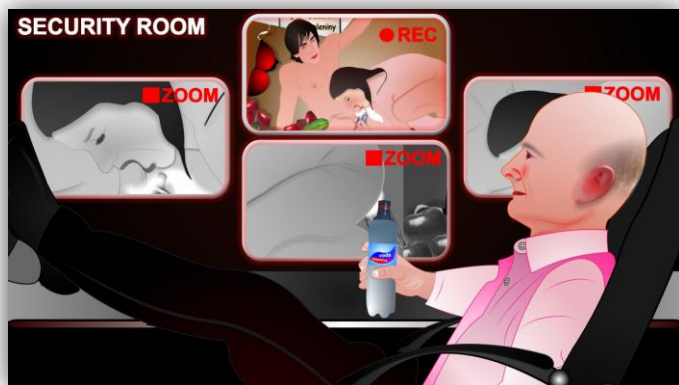
Nedaleko zastavilo lehce opotřebované auto. Šárka rychle vstala a rozběhla se. Máček vystoupil a rychlým krokem zamířil k hlavnímu vchodu. „Máčku!“ Vykřikla zoufalým hlasem. Ohlédl se, v jeho tváři bylo citelné překvapení. „Kde se tu bereš?“ Byla téměř u něho. Snad hledala spasení, toužila zaplašit ty stíny, co se každou noc ukrádaly do jejích snů. „Já, měla bych ti něco říct.“ „Teď na to není čas!“ Odvětil a zmizel ve dveřích porodnice. Šárka zůstala bezmocně stát na ulici. Bylo pozdě.

„Dvě století trvalo, než se lidstvo vyhrabalo ze svého puritánství, přes ještě hlubší tabuizování některých lidských potřeb, až k druhé sexuální revoluci. Stejně jako pohlavní nemoci byla vymícena žárlivost a s ní i nevěra. Dnes nejen, že se nemusíme o sexu bát mluvit, ale neznáme ani takové primitivní pojmy, mezi které například patří monogamie. Můžeme ukojit své potřeby kdykoliv je pocítíme a kdykoliv potkáme někoho, komu se líbíme a on se líbí nám. Stačí použít sexbox, který jako první popsal významný manželský poradce z první poloviny dvacátého prvního století ANTIK. Dnes jej nalezneme na každé veřejné toaletě. A pro geeks? Pro ty tu je porno holografie.“

Tak začínala první přednáška o dějinách sexu. Vždy se mu prohnala hlavou, jakmile s někým vstoupil do sexboxu. Do malé místnůstky s vhodným osvětlením, s automaty na sexuální pomůcky a přiměřeně pohodlným lůžkem. „Nedokázala jsem to. Ona, je úplně jiná než já.“ Blanka cítila nesnesitelnou únavu. Hlava jí stále ještě třeštila cizími myšlenkami. Posadila se vedle George a toužila zažít něco jiného, než obyčejný sex. Lidé znaly slova jako efektivita, přesnost, logika. Ta ostatní, mezi které patří láska, objetí a jistota, již nikdo nedokázal vyslovit. Ona ale nyní potřebovala pocit bezpečí, možnost s někým blízkým sdílet své pocity. „Ona, je domýšlivá, snaží se být tvrdá a pomstychtivá. Hluboko v ní jsem ale viděla, že ve skutečnosti taková není. Vnitřně jí bolí neohlížet se, ignorovat všechno to, co dnes ví a nepokusit se pomoci svým přátelům.“ Konečně promluvila. „Mám telepatické schopnosti. Dokážu číst lidem myšlenky, dokážu vstupovat do jejich snů a ukázat jim ty největší zázraky. Ale nikoho nemůžu změnit.“ Dlouho hleděl do její tváře. „Kéž by to bylo tak snadné.“ Mluvil tiše. „Jen jeden z deseti jedinců má přece vyvinuté empatické vnímání. Máme štěstí, že je zde

alespoň ona.“ Teprve nyní si uvědomil skutečný význam sexboxu. V uspěchané společnosti, ve kterou se lidstvo proměnilo, to bylo poslední místo, kde k sobě mohli mít lidé blíže než obvykle. Kde mohli jeden druhému odhalit svá trápení, kde se každý mohl podělit o své vnitřní peklo. „Nemůžeš jí změnit, ale můžeš jí pomoci nalézt to nejlepší, co v sobě ukrývá.“ Mluvil k jejímu srdci. Toužil Blance věnovat naději, že ještě není vše ztraceno.

Michal už se dávno udělal. A ne jednou. Dvakrát. Po druhé to bylo na banány. Blížila se sedmá hodina a do obchodního domu se trousili poslední opoždění zaměstnanci. Jirka zapomněl na čas.



Bezmála půlhodinku se skvěle bavil přehráváním videa z bezpečnostních kamer oddělení zeleniny. Pikantní Moniky pohyby si pouštěl stále dokola. Akt lásky zrychloval až do komického poskakování dvou rozmazaných těl. Se zalíbením sobě vlastním přibližoval záběry jejího poprsí, zvláště se bavil při zpětném přetáčení okamžiku, kdy Michal spadl do rajčat. Jirka byl překvapen, jak mu ty chvíle rychle utekly.

„Jirko! Jiříku! Večeře!“ „Jo hned jsem tam babi!“ Ten den byl jeho šťastným. Začínaly prázdniny a jemu se podařil unikátní úlovek. Našel tátovu sbírku časopisů pro dospělé. Se vzrušením, které dosud nepoznal, otáčel zežloutlé a spleené stránky historické tiskoviny. Jeho pravá ruka sklouzla na knoflík od kalhot. Nedokázal se ovládat. Při pohledu na desítky uměleckých záběrů nahých žen mu náhle byly malé. Bylo mu třináct let a Jirka začal objevovat tajemství žen a záhady svého těla. Hladil se a pohrával si s pahýlkem, který mu tak rychle ve slípech narostl. Jeho dlaň rychle kmitala nahoru a dolů. Vzrušovala jej představa, že jej někam strká. Na okamžik přestal a rozhlédl se kolem sebe. Hledal něco měkkého, jemného a příjemného na omak. Jeho pohled se zastavil na hromadě plyšových zvířátek jeho mladší sestry. Byl tam medvěd, slon, Mončičák a žížala Julie. Julie upoutala jeho pozornost. Byla dlouhá, ohebná a držela tvar. Jirka se po ní natáhl a omotal ji kolem svého pahýlku. Ocásek měla na pytlíku a hlavička se na něho vesele smála. Pěkně ho to rozpálilo. Julie kmitala po ztopořeném údu. „Tak Jirko!“ Dveře se rozlétly a v nich stála rozzlobená babička. „Přišel za tebou Michal!“ Dokončila větu, když se kolem ní protáhl Jirkův kamarád. Michal si okamžitě uvědomil, co vidí. „Ty vole ty máš kládu!“ Křičel radostně, když plyšová Julča zvracela. Babička zatuhla a nemohla promluvit. Jirka se upřeně zahleděl do jejich očí, usmál se a odpověděl na všechny její otázky. „To je dobrý babi!“ Cítil se šťastný.

Když na chodbě uslyšel kroky, rychle zapomněl na své dávné masturbace. Odpojil přehrávač a zmizel zadním východem.

„To je fofr maminko, už vidím hlavičku!“ Zkušeně konstatoval lékař s hlavou mezi nohama. „Je po tatínkovi, taky v žádný dlouho nevydrží.“ Opakovala Petra hlášku, která se jí zalíbila a dráždila tím Máčka. Ten měnil barvy obličeje od nezdravě zelené, až po smrtelně bledou. Ivča zhluboka dýchala, křičela a tlačila. Porodním sálem se rozlehl dětský křik. Křik štěstí a radosti nově zrozeného života. Máček vyvalil oči a omdlel.

„Není špatné, když něco začne fungovat samo od sebe.“ Zahájil team leader ranní meeting vývojářů. „Naproti tomu je ale zcela nežádoucí, když něco samo od sebe fungovat přestane!“ Poslední zvýšení hlasu před příchodem nekonečně dlouhého monologu. Petr upadl do zvláštního spánkového stavu.

„Jé, tady je vidět Síríus!“ Katka rozhazovala rukama a ukazovala hvězdy na obloze. Byla nádherná letní noc. S Petrem ležela na hromadě slámy a snažila se mu ukázat svá oblíbená souhvězdí. On ale neměl čas dívat se na hvězdy. Na místo toho se marně snažil rozeprnout podprsenku. Nešlo mu to a cítil se trapně. Jen se na něho malinko usmála a kalhotky si raději vysvlékla sama. Petr šáhnul do kapsy svých kalhot a vyndal krabičku kondomů. Podala mu ruku a políbila jej. „Miláčku, dnes si nemusíš brát kondom. Ty prášky, už je беру dost dlouho.“ Petr Katku políbil na prsa a nadšeně si rozepínal poklopec. Všichni jeho známí to bez kondomu dělají už dávno, jen on s Katkou se pořád báli, že by se mohlo něco stát. Něco, co si zatím ani jeden z nich nepřál. I když se mu blížily třicáté narozeniny, i když Katky dvacítky už byla pryč. „Moc tě miluji, kočička.“ Šeptal jí něžná slovíčka. Jeho dlaně stále znovu a znovu navštěvovaly ta nejtajnější zákoutí jejího nahého těla. Jazykem laskal její bradavky a vzrušeně poslouchal její vzdychající hlas.

Milovali se dlouho a krásně. Každou minutu, každou vteřinu, každý okamžik si oba vášnivě vychutnávali. Katky hlas získával na intenzitě. Vycházela Petrovi vstříc, stále rychleji a tvrději, rychleji a tvrději, rychleji a ... bylo to tu a bylo toho moc a bylo to všude. Orgasmus, obrovský, nádherný orgasmus. Její tělo se kroutilo v dlouhé a nikdy nekončící vášni a svíralo to, co Petra dělalo mužem.

Spal s otevřenýma očima a předstíral zamyšlený výraz, když se mu jako vysvobození z nudné pracovní porady v kapse rozvibroval telefon. Petr omluvně pohlédl na nadřízeného, vstal a odskočil si do vedlejší místnosti. Na displeji se na něho smála Katky fotografie. „Tady jsem já.“ Představil se. „Ahoj, miláčku, zkoušela jsem těhotenský test.“ Petr cítil, jak v něm stoupá napětí. Katky příští slova mohla změnit jeho a její dosavadní život. Věděl, že na potomka nejsou připraveni. „Je, pozitivní.“ Petr těžce dosedl na nejbližší židli. „Tak, to není možné! Zkus ještě jeden, přečetla sis návod?“ Snažil se rychle najít cestu, jak ven z průšvihů. „Jo! Nejsem blbá! Přečetla jsem si návod a jsem těhotná! To ty, inženýr, zásadně manuály nečteš!“ Petr mlčel. Ani ona nic neříkala. „Tak, je to tady.“ Zmohl se po dlouhém čase na několik slov. „Musím pracovat, promiň.“ Ukončil hovor a obrátil se ke svému počítači. Telefon zapípal znova. Petr otevřel krátkou textovou zprávu. „Je to kluk! Macek“ Stálo v ní.

„Uklidte někdo ten bordel v zelenině! Jsou tam na zemi okurky a udělejte akci na rajčata, přišly nějak pomačkaný!“ Rozkřičel se Michal na skupinku zaměstnanců a ti si šli po svém. Do jeho kanceláře vstoupil samotný nejvyšší - ředitel Supermarketu. „Tak Michale,“ začal úplně klidně. „Nějak nám to v tom tvém oddělení neklape.“ Zvyšoval hlas. „Ochranka mi dnes ráno donesla celkem zajímavou videokazetu.“ Michal se na to musel posadit. „Jistě se shodneme na tom, že okurka není vibrátor.“ Pan ředitel se odmlčel, aby situaci dodal na vážnosti. „Tak proč do píči šoustáš nějakou kundu na mých okurkách?!“ Hlas mu při těch slovech přešel do vysokých tónů a zmizel za hranicí slyšitelnosti. „Do hodiny bych rád oznámil, že po dohodě odcházíš.“ Michal překvapením nedokázal argumentovat, vyjednávat ani odporovat. Ředitel vstal z bedny od kyselého zelí a zamířil ke dveřím. „Sbal si věci.“ Dodal, když jimi procházel. „Do píči!“ Vykřikl Michal a pěstí vši silou udeřil do stolu.

Máček s Ivčou mají kluka. Petr nepracoval. Zíral na blikající kurzor a přemýšlel. I on se za devět měsíců má stát otcem. Svět se mění. Alespoň pro něho a pro Katku. Jenže, Ivča s Máčkem byli manželé a měli kde bydlet. Oba pracovali, kdežto Katka ještě studovala. Nebyli připraveni na někoho

dalšího, koho měli přijmout mezi sebe. Petr byl zaměstnancem softwarové společnosti, mezi jejíž produkty patřily hlavně bankovní a burzovní systémy, systémy pro bankomaty a účetnictví. Ve všem se točily peníze a peníze Petr potřeboval ze všeho nejvíc. Petr se snažil nalézt řešení a při tom hledání stále častěji narážel na hranu zákona. Začal pracovat. V systému Pražské burzy byla nahlášena chyba ve výpočtu indexu PX. Určitě jsou tam z toho všichni na větví, ale dlouho nebudou. Petr ji opraví...

Blížilo se poledne. Slunce pálilo a svými paprsky převlékalo překrásné mladé dívky do přiléhavých triček a fantazie provokujících mini sukýnek. Máček vyšel z porodnice a pohlédl na Šárku a na Honzu, který stál vedle ní. Honzík byl Ivči mladší bratr, kterého Šárka poznala na nečekaně dobrodružné dovolené minulého léta. „Je to kluk!“ Vykřikl Máček po chvilce napětí a Honzův úsměv se doširoka roztáhl. „Šárko, chtěla jsi mi před tím něco říct?“ Šárka dlouho mlčela. Zamyšleně pozorovala Máčkův blažený obličej. Usmíval se a jeho oči zářily štěstím. Čekal jej rodinný život a on si neuměl představit lepší ženu, se kterou by jej chtěl žít. Šárka při pohledu na něj sváděla velký vnitřní boj. Věděla, že právě narozené dítě není jeho. Toužila mu vše říct, nelíbilo se jí, že někdo z jejího tak blízkého okolí by měl žít ve lži. Ale také jej nechtěla tou jedinou větou udělat tolik nešťastným. A nepomáhalo ani to, že její přátelství s Ivčou se téměř před rokem proměnilo v nenávist. „Chtěla jsem ti popřát hodně štěstí. Vám oběma.“ Nakonec řekla klidným hlasem. „Asi by se to mělo pořádně zapít?“ Odlehčil situaci Honzík a všichni zamířili k jeho luxusnímu autu.

Psalý o tom všechny noviny. Vesmír se zmenšoval. Astronomové to věděli už dávno. Rychlost světla je jedinou konstantou ve vesmíru. Jako první se z teleskopů vytratily hvězdy vzdálené dvě stovky světelných let. Tehdy to tedy začalo. Vesmír před dvěma staletími přestal existovat. Nicota se šířila minulostí a blížila se přítomnosti. Vlády vše velmi dlouho tajily. Věřily, že vědci naleznou řešení. A ti jej našli právě v okamžiku, kdy noční obloha začínala být stále temnější. Za hranicí nicoty zaznamenávali neznámé záření. Jeho zdrojem byl podivně rudý objekt, který se pohyboval po okraji smršťujícího se vesmíru. Existoval mimo prostor i čas. Jako by to byla sama představa, čirá energie strážící naše osudy. Média jej nazvaly Rudá hvězda.

„Otevři jej, až spatříš rudou hvězdu.“ To byl ten okamžik, kdy Kathryn pochopila poslední slova své prababičky. Tehdy poprvé otevřela deník a četla řádky ženy, která svůj život prožila na počátku dvacátého prvního století. Četla příběh několika přátel, kteří jako darem od Boha dostali šanci změnit vlastní osud. Četla jedno velké kdyby, které jen malinký okamžik dostalo šanci existovat jako proměněná realita, která nikdy zcela nezanikla. Ta slova napsala Katka. Ona jediná toužila po změně a svoji šanci nechala uplynout v nekonečnu. Zůstala sama se svým tajemstvím, když ostatní zapomněli.

Kathryn stála na vyhlídkové palubě a sledovala svůj překrásně modrý svět, který se v její mysli již dávno změnil v pouhou vzpomínku. Otočila se a pohlédla na Ninu, která kontrolovala záběry ze špionážní sondy. „Můžeme pronikat do jejich soukromí, jak dlouho chceme. Díky technologii ohýbání světelných paprsků nás nikdy nenajdou. Ale nedokážeme nic změnit! Známe data událostí, ale neznáme jejich příčiny.“ Nina byla velitelkou mise. Její odpovědností byla záchrana lidské civilizace. Ale jinak to byla vcelku inteligentní blondýnka. Inženýrka časového výzkumu se slušivým poprsím. Kathryn tušila, kam ve svých plánech míří a musela jí oponovat: „Nevíme co se stane, pokud fyzicky zasáhneme. Mimo loď se nemůžeme ukrýt za ohýbání světla. Odhalením bychom způsobili nenapravitelný časový paradox.“ Nina promluvila až po chvilce přemýšlení. „Šárka zatím neuspěla. Blanka jí sice nasadila brouka do hlavy, ale nic se tím nezměnilo.“ Vstala od ovládacího panelu. „A ani

ty bys tu neměla jen tak stát. Jsi náš odborník na historii. Tak zkoumej historii a najdi mi alespoň jeden bod zvratu!“

Michal seděl v oblíbeném pubu, popíjel již třetí sklenku bílého vína. Občas zatoužil po něčem silnějším a tak neváhal doplnit hladinu alkoholu panákem zelené. Nebyl to zrovna jeho šťastný den. A přitom začínal tak pěkně. Vzpomínal na Moniku na okurkách. Na její nadržené tělo, na adrenalin, který jej vyburcoval k dokonalému sexuálnímu výkonu. A víc než jednou.

Průchodem prošel Jirka. U barového okénka si objednal sklenici neperlivé minerálky s pomerančem a posadil se naproti Michalovi. „Slyšel jsem, že tě vyrazili, ale Máčkovi se dneska narodil kluk, měli bychom mu jít poblahopřát.“ Michal se na něho vážně zadíval, pozvedl skleničku vína a pokusil se o úsměv. „Na ztracený lásky.“ Připili si. „Mimochodem, Jirko, za organizaci dnešního rána ti děkuji. Něco jsi si ale v práci zapomněl.“ Michal na stůl položil kazetu s bezpečnostním záznamem. „Další díl National Geographic! Páření savců v Zelenině!“ Jirka se radostně usmál. Neváhal a natáhl se po kazetě. „To si děláš prdel?! Fakt si myslíš, že se budeš večer před spaním dívat, jak s Monikou píchám?“ Jirka ruku zase opatrně stáhl.

Vedle Michala se posadila Monika. „Moc mě mrzí, že jsi dnes přišel o práci.“ Jemně jej hladila ve vlasech. „Vzala jsem si dnes volno, abych mohla být s tebou.“ Její pozornost na Michalovi dlouho nevydržela. „Je hele nákej filmík.“ Sápala se po kazetě. „To je pro tebe Moniko.“ Reagoval Michal. „Na památku.“ Monika mu nerozuměla. „Na památku?“ Smutně opakovala jeho slova. „Za všechno si můžu sám. Když mě Ivča nechala, rozhodl jsem se, že už nikdy s nikým nebudu. Že zůstanu sám. A porušil jsem to. Zničil jsem si život!“ Monika překvapením zapomněla zavřít pus. „Takže se rozcházíme?“ Michal si zapálil cigaretu a pouze mlčky přikývl. Monika se pak vydala k baru vypít tequilu. „Michale, co blázníš?“ „Být tebou tak mlčím!“ Jirka už raději mlčel.

„Já jsem taková kráva!“ Vykřikla Šárka nečekaně a zcela tak vystihla své momentální pocity. „Ale vždyť jsi v pohodě.“ Reagoval Honza, který se opět pokoušel abstinovat. Ne snad proto, že řídil, to mu jako již docela známému politikovi nevadilo, ale proto, že na alkoholické nápoje neměl příjemné vzpomínky ...

Šárka bydlela ve vlastním bytě. Byl sice malý, ale šikovný. Hodil se vždy, když zatoužila mít klid od rodičů a vždy, když dostala chuť. Zpravidla neměla stálého partnera, ale ten pocit, že, až jednou bude mít, bude mít kde, ji nesmírně uklidňoval. Ten okamžik nastal ve chvíli, kdy na dovolené před necelým rokem poznala Honzu. Honzík nebyl zkušený, ale uměl být pozorný. Byla jeho první a to jí dávalo unikátní možnosti naučit jej umění milování, jaké měla ráda. Bylo to na konci minulého léta, kdy jej poprvé zavedla do svého hnízdečka lásky. Kdy u svíček, v romantické náladě, a s romantickou hudbou na pozadí, popíjeli Burčák dovezený přímo z Moravy. Lahodná chuť mladého vína dodávala sladkost jejich polibkům. Táhlé tóny Andrea Bocelliho unášely jejich srdce do světa něžných doteků, do nekonečných krajin něžností a věčné lásky.



Až na ten Burčák, co v Honzíkovi zápasil se stopovým množstvím hrášku z vegetariánské večeře. „Já“, přerušil francouzské hrátky Honza a v očích měl zděšení. „To nic, miláčku.“ Uklidňovala jej Šárka. Její oči nenápadně přehlédly poklopec. „To se stává i lepším.“ Myslela si, že svou větou vše zhoršila. Honza prudce vyskočil. Rozhlížel se a v cizím prostředí marně hledal toaletu. „Musím si jen odskočit.“ „V předsíni doleva.“ „Ne, doleva ne!“ Křičel pravicový politik hluboko v jeho mysli. Šárka si viditelně oddechla. Minule to sice také bylo docela brzy, ale ne tak brzy a navíc, bylo to poprvé. Honza proběhl zánovním 1 plus KK a zmizel za dveřmi miniaturní koupelny s ještě menší toaletou. Stáhl již rozepnuté kalhoty a usedl na mísu. Z Honzika tryskal naředený Burčák a při kontaktu s keramickou toaletou cákal do všech stran. „Do prdele! Teď jsem si posral ptáka!“ Vydechl šokovaný Honza. „Honzíku?“ Ozval se za dveřmi ustaraný Šárky ustaraný hlásek. „Miláčku? Tak už pojď, chtěla bych ti udělat orální sex, jak ho máš rád.“

Honza zahnal nepříjemné vzpomínky a zadíval se na svoji partnerku vedle sebe. Na rozdíl od ní byl zcela střízlivý. „Ne, nejsem kráva. Omlouvám se. Jen, poslední dobou nemohu spát. Mívám ošklivé sny.“ „Pořád tě trápí ta zazděná paní?“ Přikývla. „Možná bys s tím měla někam zajít.“ Zapojil se Máček do debaty. „Máčku, kdybys věděl, že se někomu z tvého okolí stane něco ošklivého, co bys udělal?“ „A jsme u toho zase.“ Trochu výbušně reagoval Honza, který historku o budoucnosti slyšel už po několikáté. „Šárka totiž vidí budoucnost. Nikdy neřekne nic konkrétního, ale pořád to řeší!“ Šárka se zamračila. „Jsem taková kráva!“

„Zdar hovada!“ Uvedl svůj příchod Michal a uvelebil se vedle Šárky. „Slyšel jsem, že jsi táta.“ Snažil se vypadat v pohodě a alkohol, který vypil na svoji špatnou náladu, tomu nepomáhal. „Kde máš Moničku?“ Vrhla po něm ironickou poznámku Šárka. „Šla s Jirkou domů, píča!“ Odpověděl stručně. Poslední slovo spíše zamumlal. „Jirka ale má slečnu.“ Máček se náhle ocitl mezi Katkou a Petrou. „Já vím, ale mají prý volný vztah!“ Michal si zapálil cigaretu. „Ale tohle se musí pořádně oslavit!“ „Ivča se má dobře a všechny vás pozdravuje. Máte si připít i za ní.“ Petra se na všechny příjemně usmála.

Poslední se ke stolu posadil Míra. Míra byl Petry kluk a znal Michala. Seznámili se už dávno, ale v průběhu svého vztahu se několikrát rozešli, a opět sešli. Petra mu vždy vyčítala jeho největší vášeň - počítače. A Míra se dlouho nemohl smířit s Petrou. S jejím časově náročným zaměstnáním porodní asistentky, s jejím vztahem k přírodě, s její romantickou duší. „Takže, jste pořád spolu?“ Míra nic neříkal. Jen pokrčil rameny. „Míra se totiž změnil. Prošel asi ...“ Petra si odkašlala a udělala tichou pomlku před citátem: „Prošel nějakou vnitřní transformací osobnosti.“

..., „A vidíš támhle tu hvězdu?“ Míra stál uprostřed cesty a oběma rukama máchal směrem k nebi. „Tak k ní bys letěla tisíc let!“ Petra, jeho tmavovlasá přítelkyně, se snažila předstírat zaujetí.



Chtělo se jí na záchod a trochu se jí točila hlava. „A kdybys na ní stála, tak k té další bys letěla milion let.“ Odmlčel se. „A vidíš támhle tu hvězdu?“ Ukázal na druhou stranu oblohy za jejími zády. „Tak k ní bys letěla dvacet tisíc let. A kdybys na ní stála, tak ke všem ostatním hvězdám bys zase letěla hrozně dlouho.“ Petra si povzdechla. Svoji

znučenost již nedokázala skrývat. „A vidíš támhle tu hvězdu?“ Petra pohlédla na oblohu a počítáním hvězd se snažila získat představu o čase, který Mírova přednáška zabere. Tu noc byla úžasná viditelnost. Kdyby jen byl o trochu větší romantik, místo toho rozhazování rukama. „Hvězdy jsou krásné.“ Povzdychla si a Míra nečekaně přerušil svoji nekonečnou smyčku. „Krásné?“ Nevěřicně opakoval její poslední slovo. „Hvězdy jsou věda. Viš miláčku, nejsou to jen obyčejné tečky na obloze. Ve skutečnosti jsou tak obrovské, že kdybys na jedné z nich stála...“ Opět nabíral tempo. „To prostě nemůžeš říct, že jsou krásné?!“ Petra ani nevěděla, kde se v ní objevil tak velký výbuch hněvu. „Jsem utahaná, chce se mi spát a chci si nechat zdát sen o někom, kdo má smysl pro romantiku!“ Na okamžik mezi nimi zavládlo ticho. „Aááá...“, Míra vydal zvuk připomínající podlouhlé á... „kdybys stála támhle na té hvězdě...“ Nerušeně pokračoval. Ale ne, Petra se rozhodla, že se s tím musí něco udělat. To, co je pro ni krásné a čeho si váží, pro něho je jen zajímavé a vědecké. A to, co ji neskutečně nudí, programování, počítače, elektronika, auta, věda, Míra... Možná si uvědomila něco, co nechtěla vědět. Otočila se a sama se vydala na dlouhou cestu k domovu.

Po chvíli si Míra uvědomil, že přednášku o hvězdách dělá už jen sám sobě. Zmateně se rozhlížel kolem sebe a pozvolna střízlivěl. Petra byla pryč, ale přece by se nevydala sama až do Plzně? Chyběla mu. Toužil jí políbit a vzít za ruku. Jeho racionální mozek se náhle bránil všem vědeckým poučkám a logice. Vítězily emoce a touha. Trvalo jen chvíli, než se ji vydal hledat.

Nedošla daleko, přišel až k ní a pouze ji doprovázel. Oba mlčeli a kráčeli vedle sebe. Možná kilometr, možná dva, těch několik minut jim bylo věčností. Pak se Petra zastavila a pohlédla na něho. Míra se usmál, vzal ji za ruce a náhle nekřičel a neukazoval na oblohu. Přistoupil k ní a tiše zašeptal: „Pojď, něco ti ukážu.“ Sešli z cesty a posadili se do mokré trávy v příkopu. Ruku jí dal kolem ramen a do druhé vzal její dlaň. Okamžik jí jen hladil a laskal, pak opatrně ukázal na oblohu. Byla tam malinká, i když svoji narudlou barvou odlišná hvězdička. „To je naše hvězda miláčku.“ Mluvil téměř šeptem. „A třeba jednou přijde k nám a...“ Dvěma prstíky jej utišila. „Chci ten zázrak zažít. Když to řekneme, třeba to zkažíme.“ Vášnivě jej políbila ...

„V současné době jsem se rozhodl, že založím Manželskou poradnu.“ Rozpovídal se Míra. „A.N.T.I.K. s.r.o. - Analytický **Nezávislý** Tradiční **Inteligentní** Komunikativní manželský poradce. Pokud budete mít jakýkoliv problém tohoto charakteru, rád vám pomůžu.“ Vážně se zadíval do Máčkových očí. „Ty se v tom nějak vyznáš? Jako, v manželství, v rodinném životě a tak?“ Navázala Katka další otázkou. „Je to celkem snadný.“ Rozpovídal se Míra. „V manželství je vždy málo sexu. Nebo je ho dost, ale nestojí za nic. Taky ho může být příliš, ale to nebývá tak časté. Tak i tak, nespokojení partneři hledají kolík nebo skulinku jinde. Podle mého soudu je to nejčastější příčina nevěry.“ „S tím nesouhlasím.“ Oponovala mu Katka. „Mnoho žen s tím nesouhlasí. Zní to až příliš prostě. Skutečně se ale domnívám, že za většinou manželských sporů stojí špatný sexuální život.“ Máček poslouchal jeho slova a přemýšlel, zda Míra vždy působil tak sebejistě a korektně, nebo zda je to výsledek již Petrou zmiňované vnitřní proměny. Dokonce i jinak voněl, zřejmě používal kvalitní deodorant a jeho oblečení vypadalo nesmírně elegantně.

„Sex je běžná lidská potřeba.“ Pokračoval Míra. „Jako je jídlo, pití, vyměšování. Pokusme se na okamžik vytvořit myšlenkový experiment.“ Michal nestačil valit oči. „Představte si, že z nějakého důvodu nemůžete na toaletu a přitom jste k obědu měli kyselé zelí nebo fazole. A to proto, že by mísa u vás doma žárčila.“ „To je špatně.“ Znovu jej přerušila Katka. „Mísa by žárčila na kluky. Na holky musí žárlit hajzlík! Otázka pohlaví je důležitá.“ Připomněla. „Dobře, tak na Michala by žárlil nějaký

Hajzlík, Míro pokračuj!“ Honzíkovi se opět vracela vzpomínka na romantické chvíle po Burčáku. „Takže nemůžete vykonat svoji potřebu, ale domů, k vaší milované míse, je daleko. Dokážete v takové situaci normálně pracovat? Žít a existovat? Ne. Protože s vámi nebude kloudná řeč.“ Všichni se nad tou teorií zamysleli. „No to bych se z toho posral!“ Konstatoval suše Michal. „Já s tím prostě nesouhlasím. Nevěřím, že vše je jen o píchání.“ Nepřestávala odporovat Katka. „Samozřejmě, že vše není jen o píchání. Nespokojenost v posteli se ale často stává základem pro stavbu z mnoha detailů, drobností a problémů, kterým by za jiných okolností nebyla věnována žádná pozornost. Vše by bylo mnohem snadnější, kdybychom sice nadále žili v párech, nicméně, společnost by sex přijala jako běžnou lidskou potřebu a přestala se za něj stydět.“ „Stydět?“ Opakovala jeho poslední slovo Petra. „Ano, skutečně to někdy může vypadat tak, že dospělí lidé se za sex stydí. Například před svými dětmi. Proč by jim jinak zavírali oči, když se v televizi objeví nahé ženské tělo. Pokud na televizní obrazovce pobíhá chlápek s motorovou pilou a řeže do lidí, vše je v pořádku. Dokud neuřízne ztopořený penis, nebo výstavní ňadro.“ „To za kakání se nikdo nestydí.“ Máček si trochu prdnu. „Další problém vidím v tom, že v běžném denním rytmu neexistuje žádné důstojné místo, kde tuto potřebu vykonat. Veřejné toalety jsou na každém rohu. Ale když na to mladý pár dostane chuť, třeba na náměstí, nezbyvá mu nic jiného, než se pokusit o kabinkový sex, nebo erotické hrátky odložit na později, kdy třeba pro změnu bude chybět chuť. Domnívám se, že tomu patří budoucnost. Budky na sex. Kdekoliv a kdykoliv.“ Petra se začala červenat. „Nějak ses nám rozpovídal miláčku. Už to nepij!“ A vzala mu sklenici džusu. „Já s tím nesouhlasím.“ Nesouhlasila Katka. Honza s Mírou naopak souhlasil a zaobíral se myšlenkou využít jej v příští předvolební kampani. „No, a jestli to někoho zajímá, tak mě dnes vyhodili z práce.“ Dodal Michal.

„Před dvěma sty lety, v roce 2028, došlo na Zemi k něčemu, co vědci nazvali Událostí. Mohlo to být cokoliv. Možná touha žít jiný život, splnit něčí sny, nebo napravit vlastní chyby. Dějiny pouze zmiňují astronomický objekt, který naši planetu 8. srpna 2028 těsně minul. Označili jej jako Rudá hvězda.“ Přednášející netrpělivě přecházel před rudě zářící holografickou koulí. „Dnes!“ Vyzdvihl dramatický okamžik. „Vědci již vědí mnohem víc. Rudá hvězda nepochází z našeho vesmíru a pravděpodobně se nejedná o přírodní jev.“ Následovala další teatrální pomlka. „Rudá hvězda umožňuje provádět manipulace s časem. Každý máme své kdyby. Každá myslící bytost občas zatouží vrátit se do některého okamžiku své vlastní minulosti a zabránit chybnému rozhodnutí. Vydat se jinou cestou. Pak stačí pouhé pomýšlení a hvězda vás přesune vedle svého vlastního já, do bodu zvratu vašeho života. Touha proměněná v zásah do minulosti pak změní celou realitu. Vzpomínky vašich přátel jsou přepsány, stejně jako ty vaše.“ Nina byla v tréninkovém programu velmi přemýšlivou studentkou. Navzdory faktu, že barva jejích vlasů byla blond. „Může dojít ke vzniku časového paradoxu? Co vlastně bylo dřív. Vejce? Nebo slepice?“ „Správná otázka, na kterou neznáme odpověď. Domníváme se, že podobná situace, kterou nazýváme paradoxem předurčení, nastala v roce 2028 a vytvořila naši Událost. Ukážeme si jednoduchý příklad. Cestovatel se přesouvá do doby před svým narozením. Zamiluje se do své vlastní matky a posléze se sám sobě stává otcem. Aby došlo k jeho početí, musel podniknout cestu časem. A aby mohl podniknout cestu časem, muselo nutně nejprve dojít k jeho početí. Jeho cesta je tak předurčena. Důsledek zde může předcházet příčině a vzniká smyčka, ve které vesmír uvízne. Následující čas, od okamžiku cestovateli výpravy, přestává existovat. Možná právě tak zanikli tvůrci Rudé hvězdy a jejich vesmír v naší přítomnosti již neexistuje.“ „Stejně jako ten náš. Proč se ale pouze nepřiblížíme k tomu objektu a nevyužijeme jej k naší záchraně?“ Položil další otázku Georg. „Již jsme se o to pokusili. Rudá hvězda na naši přítomnost nereagovala. Blížíme se k momentu zániku našeho vesmíru. Pro Rudou hvězdu již zřejmě neexistuje.“

Tím se dostáváme k vašemu úkolu. Pomocí Červí díry se vrátíte do okamžiku, kdy nás Rudá hvězda navštívila poprvé, a zabráníte vzniku Události.

Blanka ležela ve své kajutě a marně se snažila soustředit. Její myšlenky se neposedně toulaly kdesi v minulosti, na začátku této výpravy. Monitor na pracovním stole vyplňoval obličej téměř opilé Šárky. Slavila. Všichni slavili narození Máčkova syna, jen ona ale znala jméno skutečného otce. Měla mu to říct a tím je oba zachránit před životem ve lži. Vzít jim důvod pro cestu zpět v čase budoucím, kdy Máček zabránil svému manželství s Ivčou, kdy Ivča zabránila početí svého syna. Snad by pak vesmír sám našel cestu z nekonečně se opakujícího příběhu. Možná ale stále zůstávala malá naděje. Blanka oknem pohlédla do hlubin vesmíru a znovu se ponořila do jí tolik vzdálených myšlenek dívky, která si v tu chvíli uvědomila...

„Děje se to!“ Nečekaně vykřikla Šárka a Honzíkovi do klína vylila horké piccolo. Jeho obličej v okamžiku bolest protáhla do podivné grimasy. „Já ho mám asi spálenýho!“ Křičel a rychle si rozepínal poklopec. „Ježíš já jsem kráva! Ale to je jedno! Děje se to!“ Opakovala Šárka a chvatně papírovým kapesníčkem utírala svého oblíbeného pindíka. „Co se děje?“ „Můj sen! Děje se právě teď!“ „Je vylitá,“ zamumlal Michal. „Ty chceš založit vlastní supermarket, protože tě vyhodili.“ „Jak to víš?“ Divil se Michal. „To je super Michale.“ Chválila jeho nápad Katka. „A udělal jsi Ivče dítě!“ Šárka ze sebe chrlila jednu informaci za druhou. „Co že?“ Máček vyskočil od stolu a popadl nejbližší láhev. „No žádná novinka.“ Přiostrila situaci porodní asistentka vedle něho. „Ale to je už jedno! Musíme varovat Petra!“ Katka na ní upřela svůj pohled. „Petra? Co se stane? Co se mu proboha stane!“

Petr si psal deník. Ne každý den, ale nejvýznamnější události ve svém životě pečlivě zaznamenával. Drobný notýsek v ozdobných deskách, naplněný jeho úspěchy či neúspěchy, jeho radostmi i steskami. První rande, dokončení střední školy, první rozchod, ztráta iluzí, promoce, seznámení s Katkou. Nadešel čas popsat další stránku: „*Můj milý deníčku. Dnes se mi podařila úžasná věc. Pomocí počítače a internetu jsem vykradl banku a Pražskou burzu. V práci jsem dnes opravoval chybu v burzovním systému. Všechno jsem si připravil. Přesměroval jsem toky peněz na nové konto a v bance deaktivoval systém pro sledování transakcí. Zítřka nejspíš přijdu o zaměstnání, ale pokud vše vyjde, nebudu již nikdy muset pracovat. Ani Katka nebude muset. Necháme si postavit nenápadný domeček, kde vychováme své děti. Funguje to.*“ Deník vložil do kapsy a svoji pozornost obrátil zpět k displeji počítače. Částka na jeho kontě se zvyšovala. Fungovalo to. Stále lépe a rychleji. Už měl dost na spokojený život. O minutu později na luxusní život. Překročil majetek nejbohatšího občana České republiky. A stále přicházely další. Petr to chtěl zastavit. Přešel do příkazového řádku a zuřivě bušil složité příkazy. Stále komplikovanější, ale systém nereagoval. Od vchodových dveří se ozval zvonek. „Sakra teď ne!“ Přeběhl k oknu, aby opatrně odhrnul závěs. Před domem stálo policejní auto. „K čertu nejsou tak blbí!“ Zašeptal a cestou zpět ke stolu vyndal telefon. Katka. To bylo první jméno, které jej napadlo. Katka si ale nepamatuje číslo svého konta. Michal. Ten bude vědět. Rychle vytáčet číslo.

Honza projel dalším semaforem a mistrně se vyhnul policejní hlídce. „A jsi si jistá?“ Stále nevěřil Šárce. „Stoprocentně!“ Luxusní sporták byl přetížený. Nebyl čas, řešit kdo pojede s Mírou a kdo s Honzou. Všichni naskákali do toho rychlejšího auta. „Netlačí tě můj mobil?“ Pokusil se Michal flirtovat s Petrou, která mu seděla na klíně. Za svoji nemístnou poznámku schytl pěstí do břicha od budoucího manželského poradce. Máček nemluvil. Nepřemýšlel. Snažil se jen vše, co se dozvěděl. „Jo slyším hovado!“ Křičel Michal do telefonu. „Číslo konta potřebuješ? Nemáš vlastní, když kradeš?“ V

autě zavládlo ticho. „Jo už jsou tam. Nechceš, aby to u tebe našly? Je to pekelný konto v pekelný bance: 666 666 666 666 / 0666!“ Michal ukončil hovor. „Honzíku šlápní na to!“

Petr spustil přesun svého lupu na ďábelské konto. Tentokrát si dával velký pozor, aby transakci nebylo možné vysledovat. Už věděl, kde udělal chybu. Nic u něho nenajdou. Nic mu nedokážou. Stačí, když převod proběhne dostatečně rychle. Z chodby se ozvala rána a skřípavý zvuk praskajícího dřeva. „Tady jednotka pro potírání kyberzločinu! Tady policie! Zahodte myši a klávesnice!“ Třeskl varovný výstřel. Petr už neměl dostatek času. Rychle zavíral aplikace a formátoval pevný disk. Představa jeho poklidného života mizela kdesi za mřížemi.



O pár minut později jej v poutech vyváděli z domu. Byli tam všichni. Katka jej smutně pozorovala, na tvářích se jí třpytily kapičky slz. „Katko, miluji tě.“ Vykřikl, když procházel kolem ní. A dostal ránu obuškem. „Máte právo nevypovídat. Vše co řeknete, může být použito proti vám.“ Četl policejní důstojník z malé kartičky. „Michale, postarej se o Katku!“ Stihl ještě vykřiknout, než se za ním zavřely dveře neprůstřelné dodávky. Poté celá kolona odjela.

„Je po všem. Už bylo pozdě.“ Honza hleděl na smutnou Šárku. „Já jsem taková kráva!“ „Nejsi, nevěřili jsme ti.“ Honzík ji vzal do náručí a snažil se zmírnit její žal. „Já ti nevěřil.“ „Co teď se mnou jen bude?“ Katka cítila smutek a zároveň zlost. Petra tolik milovala, nedokázala si představit život bez něho. „Nebreč, najdeme ti nějakého jiného píchače!“ Klidně konstatoval Michal. Z chodníku nenápadně zvedl malý notýsek. „Jsem těhotná Michale!“ Všichni se na ní překvapeně otočili. „Co to povídáš?“

„Toto je naše posádka. Otevření časoprostorového zlomu je energeticky nesmírně náročná operace, která si vyžádala pečlivě zvážit každý gram hmotnosti. Záchranný tým tedy tvoří pouze čtyři osoby, převážně ženy. Odbornice na období první poloviny jednadvacátého století Kathryn, časoprostorový mechanik a velitel mise inženýrka Nina, psychologka obdařená empatickými schopnostmi Blanka a civilní poradce, technik s bojovým výcvikem, Georg. Kathryn a Georg jsou zároveň jedinými potomky osob, kteří se v roce 2028 střetli s Rudou Hvězdou.“

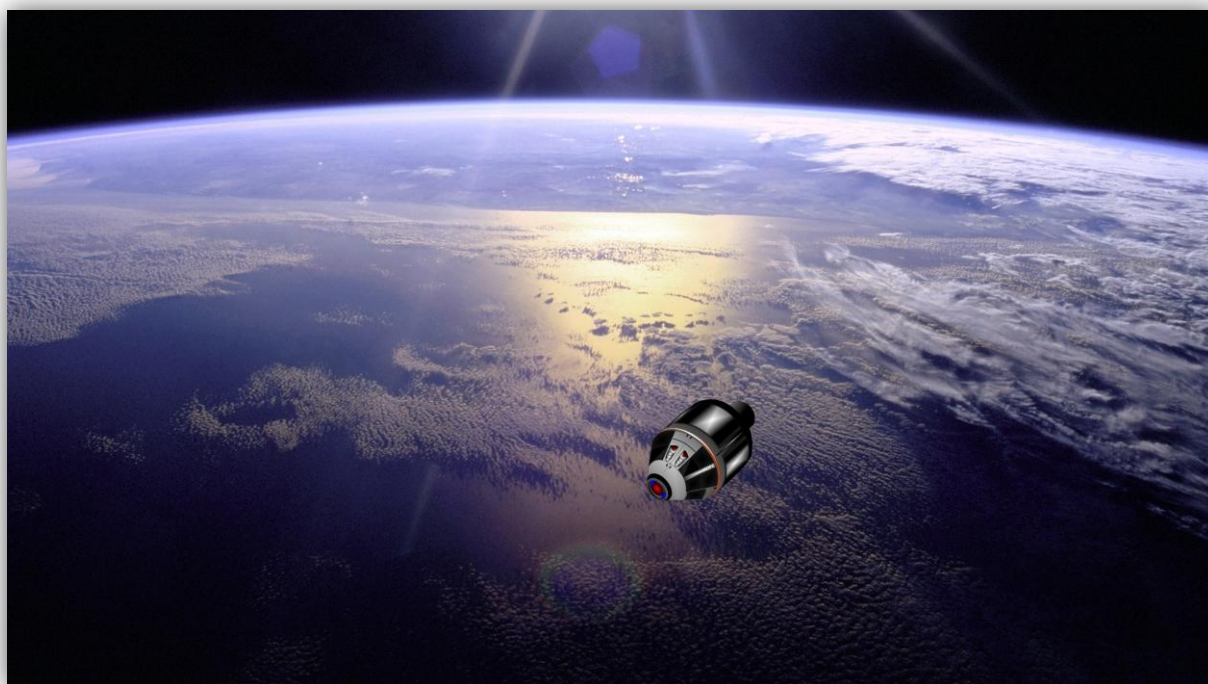
Ne, tohle nebyla běžná tisková konference ministerstva pro výzkum vesmíru. Dosud byly veškeré informace o rudě zářícím objektu na noční obloze striktně utajovány. Byl to začátek poslední naděje na zachování samotné lidské podstaty.

„Niny team jsme nazvali Naděje a za všechny mu nyní přeji mnoho štěstí.“ Ředitel letu čtveřici potřásl rukou. „Z časových důvodů skupina zodpoví pouze jednu otázku.“ Mezi novináři to zašumělo. První vyskočila mladá reportérka s možná až příliš velkými brýlemi. Neváhala a ostře vystřelila otázku. „Česká Televize, jak jste vytipovaly osoby, které Rudá hvězda před dvěma sty lety ovlivnila?“ „Velmi dobrá otázka, na kterou nejlépe odpoví Kathryn.“ Odbornice na minulost se o krok přiblížila k hledišti. „Moje rodina po mnoho generací uchovávala deník, kde moje předchůdkyně zaznamenala své setkání

s tímto jevem. Shodou okolností i ostatní osoby, kterým Rudá hvězda umožnila změnit své životy, pocházeli z jejího blízkého okolí. Jmenovala se Katka a v okamžiku kontaktu s Rudou hvězdou toužila zabránit nevěře svého přítele. Po přesunu do minulosti ale zjistila, že k ničemu nedošlo a rozhodla se nezasahovat. Díky tomu si Katka vše pamatovala. Zůstaly jí i vzpomínky na svět, který po zásahu jejích přátel zanikl. Při vzniku paradoxu předurčení se původní časová linie obnovila a umožnila naši existenci. Již v té době ale započal proces smršťování vesmíru.“ Kathryn vrátila slovo svému nadřízenému. „Děkuji, to je vše. Nyní znáte odpovědi a můžete informovat veřejnost.“ V konferenčním sále vypukl zmatek. Novináři spěchali kontaktovat své redakce. Team Naděje, v čele s Ninou prošel zadními dveřmi a zamířil na předletovou přípravu. Nikdo z nich nemyslel na skutečnost, že se nikdy nevrátí. I když uspějí, dějiny se nenávratně změní. Někteří z nich se možná nikdy nenarodí. A ti, kteří budou žít, si na tento svět nebudou vzpomínat. Mlčeli. Byli připraveni začít plnit úkol, který se měl stát jejich osudem.

Několik techniků je výtahem doprovodilo na vrchol rakety. Žili v době, která cesty do vesmíru změnila v každodenní rutinu. Pomocí raketových motorů nové generace se bezpečně dostanou na oběžnou dráhu, kde vytvoří Červí díru. Průchod do času jejich předků.

„Naděje volá Zemi. Jsme připraveni.“ Nina ohlásila spuštění všech důležitých systémů. „Jsme s vámi. Teď už je to jen na vás. Mimochodem, právě jste v televizi. Na všech kanálech.“ Displej zablikal a obraz pokojně se otáčející planety nahradily záběry z jejich domovů. Po stručné úvodní reportáži z tiskové konference lidstvo zachvátila hysterie a panika. Obchody byly zavřené, jejich zaměstnanci je sami rabovali. V ulicích vládla anarchie. Televizní stanice jedna po druhé přestávaly vysílat. Ty, co zbývaly, přenášely jen bolest a utrpení. Kathryn zavřela oči. Tolik smrti, když lidé ztrácejí motivaci žít. Obrátila svůj pohled k průzoru. „Bože, já to vidím!“ K drobnému kosmickému plavidlu se přibližoval rudě zářící objekt. Za ním zůstávala smrtonosná prázdnota. „Červí díra ještě není stabilní!“ Nina rychle měnila nastavení klíčových systému, aby urychlila jejich start. „Už nemáme dost času!“ Křičel Georg a z nervozity líbal Blanku. „Bude to drsná jízda!“ Nina prudce zvýšila množství energie proudící do pohonného systému. Akcelerace všechny zamáčkla do pohodlných křesel ve velitelském centru.



Trup Naděje se neochotně dal do pohybu. Příd' snadno překonala horizont události vytvářeného časoprostorového zlomu. Jen okamžik před tím, než jejich čas přestal existovat. Nina ztratila kontrolu nad lodí, i nad tělem. Jejich vědomí pohltilo nekonečno, čas se zdál být věčností. Bloudili svými životy, znovu se setkávali, znovu poznávali svět, ve kterém se narodili. Možná to vše byl jen sen a všichni se probudí a prožijí další, úplně obyčejný den.

Georg se pozvracel do skafandru. Blanka rychle odepnula bezpečnostní pásy na svém křesle a obratným pohybem mu odepnula helmu. „Jsi v pohodě?“ Jeho obličej byl bledý, ale barva života se již vracela. „Jsem na tom líp, než kombinéza.“ Blanka nahlédla dovnitř a ze zápachu, který byl mixem žaludečních šťáv a výkalů, pozvracela Georgovi plešku. „Přestaňte blbnout!“ Zavelela Nina přísně. „Potřebuji hlášení o stavu lodi! Georgi, zprovozni maskovací zařízení! Kathryn, napoj se na pozemské satelity. Potřebuji vědět, kde jsme a hlavně kdy tu jsme.“ Kathryn jen neochotně otevřela oči. Pocit dezorientace jen pozvolna ustupoval. Zaostřila na počítačovou stanici před sebou a rychle zadala několik parametrů vyhledávání. „Jsme tu brzy! O necelých dvacet let.“ V jejím hlase byla cítit příchut' beznaděje. „Červí díra asi ještě nebyla zcela zformována.“ Otočila se na Ninu. „Všechny systémy hlásí optimální hodnoty. Maskování pracuje.“ Ozval se po chvíli Georg. „Cestou jsme ale spotřebovali osmdesát pět procent energie.“ Nina ztrácela svůj velitelský klid. „Stačí to na přesun do cílového času?“ Sama tušila odpověď. „Dvacet let. To je příliš dlouhá doba.“ Georg opět zbledl. „Máme pouze možnost je zde prožít a pak se o něco pokusit. Loď nevydrží tak dlouho. Budeme bez našeho vybavení a bez prostředků.“

Nina otevřela oči. Stále znovu a znovu prožívala přílet do této doby. Vyčítala si předčasný start. Měla počkat, chybělo jen několik sekund. Vše mohlo být jinak. Tehdy vymysleli řešení. Začali sledovat všechny subjekty. Snažili se předvídat jejich životní osudy. Vždy byli o krok před nimi. Hledali bod zvratu. A našli Šarku. Dívku, která měla intimní vztah s Michalem a často byla všem na blízku. Jediná ze skupiny s vyvinutým empatickým vnímáním. Využili telepatických schopností Blanky a všechno pěkně zaobalili do duchařské historky o zazděné paní kdesi v Brdských lesích. Před rokem na dovolené tak Šárka prožila podivně živý sen, který měl všem změnit budoucnost. Kdyby Šárka chtěla.

Každý den procházela složky sledovaných. Michal. V minulosti podplatil budoucího agenta České Obchodní Inspekce, aby se tak vyhnul stíhání za prodej prošliých potravin. Z pohledu dějin lidstva nepodstatné. Jeho obchodní řetězec po jeho smrti stejně zanikne. Petr. Toužil zabránit kyberzločinu, za který si odseděl dvacet let. Ani zde nebyl důvod ke vzniku časové smyčky. Máček. Zatoužil po svobodném životě, když se nedokázal přenést přes Michalovo otcovství svého syna. Ivča se pro změnu snažila zabránit jeho početí. O cestě Katky díky jejímu deníku věděli nejvíc. Téměř všichni již znali svoji budoucnost, a přesto Nina stále seděla ve své pracovně, ve výšce 400 km nad Zemským povrchem. Za vším musel být Jirka, na jehož osudy se dosud nezaměřili. Nina aktivovala komunikátor. „Kathryn, potřebuji znát všechno o Jirkovi v okolí pěti let od naší současné pozice.“

„Plzeň se brzy stane novým evropským centrem obchodu. Neznámý multimilionář včera právě zde odhalil základní kámen největšího obchodního centra ve střední Evropě *Mižuland*. Tato zpráva je v přímém kontrastu s problémy, ve kterých se již dva týdny potýkají světové finanční trhy. Zhroucení pražské burzy cenných papírů a kolaps největších bankovních institucí odstartoval nejrozsáhlejší finanční krizi v od konce druhé světové války. Jejím původcem je zřejmě softwarový expert, kterému se drobnou chybou podařilo z finančního oběhu odčerpát extrémní množství prostředků. On sám ale nedokáže říct, kde peníze skončily. Na případu již pracuje Interpol a americká

CAI. Právě v tuto chvíli začíná soud..." „Uhni, ty krávo, stejně pořád povídáš jen nesmysly!" Vstoupil do záběru televizních zpráv Michal, ale houfem reportérů protáhl ke Katce v pozadí. Ta tiše sledovala Petra, kterého na konci chodby eskortovala dvojice soudních zřízenců. Za reportérkou právě procházel Petr v doprovodu soudních zřízenců.

„Milan ho z toho snad dostane, uvidíš." Snažil se ji Michal uklidnit. Nenápadně jí při tom do tašky vložil tlustý balíček čínských bankovek. Jediné světové mněny, která v krizi neztratila na hodnotě.

Petr seděl na lavici obžalovaných. Hned vedle něho seděl Milan. Právník, kterého znal ještě z dob studia na vysoké škole. Milan se ničeho nebál. Byl to člověk, který potřeboval peníze a byl to jediný právník, který jej byl ochoten hájit. „Počítačová kriminalita je závažný trestný čin." Soudce tu větu pronášel stejně lhostejně, jako kdyby si kupoval rohlíky v supermarketu. Tvářil se znuděně a už se viděl v posteli s milenkou. „Zeptám se tedy obžalovaného. Cítíte se vinný?" Milan se naklonil k Petrovi a pět minut mu vysvětloval složitou strategii své obžaloby. „Řekni, že ne..." Zakončil nakonec výčet paragrafů a odstavců trestného zákona. Petr povstal a řekl, že se cítí nevinny. „Pak tedy dávám slovo obžalobě." Žalobkyně, obtloustlá postarší dáma, povstala, předstoupila před téměř prázdný sál a teatrálně rozhodla rukama. „Vážený soudce! Domnívám se, že v tomto případě již není o čem se bavit. Podařilo se mi získat nezvratný důkaz, že obžalovaný je vinný!" Milan se prudce postavil. „Námítka!" Vykřikl a podrbal se na hlavě. „Ano?" Soudcův výraz nezakrýval svůj odpor ke slovu námítka. „Obhajoba nebyla s tímto důkazem seznámena!" Milan se nebál a šel do útoku. „Pane obhájce, nemáme na to celý den, obžaloba může pokračovat." Odpálkoval Milanovu námítku soudce. „Můžete nám, pane obžalovaný, přechíst tuto větu, ze svého vlastního deníku?" Petra ta slova viditelně překvapila. Domníval se, že deník doma vrátil do skřýše. Jakmile ale uviděl notýsek v ruce té ošklivé paní, poznal svůj rukopis. „Můj milý deníčku." Začal předčítat. „Dnes se mi podařila úžasná věc. Pomocí počítače a internetu jsem vykradl banku..."

„Takže podle všeho je generátorem paradoxu Jirka." Čtyři obsazená křesla a malý stůl. Víc se do jídelny *Naděje* nevešlo. Kathryn do jeho středu položila tablet a všichni upřeli své zraky na displej. „Petr na svém webu popisuje, že zhruba před osmnácti měsíci Jirka přišel o panictví." „To nemyslíte vážně? Toto jsou soukromé informace mého předka!" Georg svoji výtku nestačil dokončit. „Nyní musíme etické problémy ponechat stranou." Suše poznamenala Nina. „Stalo se to v hudebním klubu v Plzni na náměstí. Petr s Michalem složili gentlemanskou dohodu, že Jirkovi té noci najdou holku. Z počátku večera se jim příliš nedařilo, ke zvratu došlo až v pozdějších hodinách. Jirka se u baru seznámil s dívkou, která se k němu sice hodila, ale Jirkovi se nelíbila. Nakonec se ostatními nechal přesvědčit a podařilo se mu ji sbalit. V klubu došlo k výpadku elektrické energie a během té krátké chvíle ve tmě, se to stalo." Kathryn okamžik přemýšlela. „Jirka měl svůj první sex a o dvacet let později se s tou dívkou oženil." Pohlédla na George. „Je to vlastně tvá pra, pra, pra babička." „Pokud zasáhneme, nikdy se nenarodím!" Upozornil Georg na své zájmy. Nina jej pobaveně sledovala. „Na tom nesejde. To riziko jsme se rozhodli dobrovolně podstoupit." Dodala. Kathryn zatím pokračovala ve výkladu: „V záznamech energetické společnosti se nevyskytuje žádná informace o odpojení elektřiny v tomto hudebním klubu, nebo o přerušení dodávek elektrické energie ve městě." „Takže máme svého cestovatele." Doplnila Blanka. „Nevím jak vy, ale já již mám dost téhle vesmírné rakve. Výsadek modul čeká, již jsem provedla výpočty pro přesun časem. Na tuto vzdálenost máme dostatek energie, takže se dáme do práce. Až budeme na místě, rozdělíme se do dvou skupin. Georg

s Blankou se pokusí zastavit cestovatele. Já a Kathryn mezi tím zabráníme Jirkovi v seznámení s tou dívkou.“ Niny tvář zářila nadšením. Konečně se něco dělo.

Před osmnácti měsíci

Lampy na náměstí vytvářely pohádkové stíny. Zvony odbíjely půlnoc, když se do jejich tónů vetřel podivný zvuk z oblohy. Muž, jehož domovem se dávno stala ulice, snadno poznal, že sem nepatří. Z láhve dopil zbytek rumu a pohlédl na nebe. Po chvilce mžourání si nedaleko kostelní věže všiml zvláštního chvění. Vznášelo se nad střechami domů a lehce se sneslo nedaleko veřejných toalet. Bručivý zvuk se vytratil, aby jej záhy nahradil známý hlas velkoměsta. On ale již své okolí nevnímal. S otevřenou pusou zíral do prostoru u záchodků, kde se ve výšce dvou metrů nad povrchem objevil paprsek ostrého světla. Vycházel z ničeho a pozvolna se rozšiřoval do stran a směrem k zemi. „Jsou tu!“ Vykřikl a odhodil prázdnou láhev. Paprsek získával podobu dveří, v jejichž středu stála štíhlá, dívčí postava. „Dábel! Vypadá jako ženská ale je to dábel! Jde si pro mě!“ Křičel a dal se na zoufalý útěk.

„Takže základní pravidlo.“ Blanka se rychle vrátila do role hlavní lékařky výpravy. „Nic nejíst, nic nepít! Dnes ještě lidé jedí takové věci jako maso nasáklé kyselinou octovou, plesnivý sýr v oleji, nebo smaženiny z přepáleného tuku. Zapijí to kvašeným chmelem a pravým alkoholem! Jsme před objevem potravinových řas a syntetické sóji.“ „Jasně Blanko, tak dlouho tu stejně nebudu!“ Prohlásil ironicky Georg. „Je 24:06. Od temné chvíle nás dělí třicet minut. Takže do akce!“ Team *Naděje* se vydal směrem k průchodu, který ukrýval vchod do hudebního klubu ve sklepení starého domu.

Nina spolu s Kathryn vstoupily do zakouřeného baru. V plicích je škrábal štiplavý, cigaretový kouř a uši jim zaléhaly hlasitou hudbou. Klub tvořila menší místnost, vybavená dřevěným barem a větším sálem pro živou hudbu. Celý prostor byl přeplněn mladými lidmi, kteří se navzájem překřikovali. „Nechápu,“ křičela Nina své první dojmy, „jak někdo dokázal přežít toto století.“ Kathryn se nenápadně rozhlížela kolem sebe. „To je evoluce. Přežijí jen ti nejsilnější.“ Poté přistoupila blíž k Nině. „Jsou u Baru. Hází klacíky do toho světélkujícího kruhu. Asi nějaká hra.“ Kývla směrem k nálevně. „Jdu na to, sleduj, jak se v jednadvacátém století balí zájčkové.“ Kathryn ta věta z jejích úst překvapila. „Nezapomeň, sbalit ano, zbavit panictví nikoliv! Mohl by se vrátit znovu, tentokrát kvůli tobě!“

Nina přešla k automatu na šipky a vrhla laškovný pohled po Michalovi, který se právě chystal házet. Snadno poznala, že si jí všiml. Tak dlouho předstíral zaměřování klacíku, až příliš průhledně hodil k jejím nohám. Pomalu jej zvedala z podlahy, aby jí mohl nahlédnout do výstřihu. „Pěkně házíš. Naučíš mě to?“ Svůj hlas se snažila posadit do co nejerotičtější polohy. „Nebo že bych něco naučila já tebe?“ Michal pocítil svírající těsnost svého spodního prádla.

Jirka opatrně přistoupil k baru. „Tak na co mě pozveš?“ Zakvokala blond sexy kočička, kterou se snažil sbalit, a nádherně se na něj usmála. Barman už stál před nimi a netrpělivě čekal na jejich objednávku. Jirka urputně přemýšlel, čím by slečnu potěšil. „Dáme si jednu neperlivou minerálku a dvě skleničky prosím.“ Úsměv ze rtů náctileté sexbomby vyprchal stejně rychle, jako se objevil. „Cha!“ Vydala zachrčení a uraženě odkráčela zpět ke svému stolu. „Možná by si dala něco jiného. Takhle jen tak někoho nesbalíš.“ Objevil se vedle Jirky Petr. „Ne. Já myslím, že to Jirka udělal správně.“ Ozvala se na druhé straně Katka. „Jak by jinak poznal, že ta holka není jen na sex nebo na

peníze.“ „Nebo na obojí.“ Dodal Petr. „No ale já přeci chci holku hlavně na sex.“ Reagoval Jirka zmateně a upil trochu minerálky bez bublinek. Katku to nepřekvapilo. „No to je možný, ale tohle je jedna z věcí, kterou tvá holka nesmí poznat.“ „Házíš vole!“ Michal před Jirku položil trojici šipek a lokty udělal místo i pro svůj nový objev.

„Tak co to bude, šéfe?“ Znovu tam stál barman a tentokrát čekal výhodnější objednávku. „Dvě Zelený! Ne, ne, počkej...“ Michal se zamyslel a pohlédl na ženu vedle sebe. Blondýnka, pěkný prsa, ještě lepší zadek, možná trochu starší. Prostě, jiná liga. „Dva Absinty!“ Barman si v duchu spokojeně promnul ruce a rychle nalil dva panáky. „Tak na...“, Michal pozvedl sklenku a Nina s tou svou jeho pohyb napodobila, „příležitostný sex.“ Dodala.

„Buď je to nymfomanka, nebo prostitutka, kterou si Michal tajně zaplatil.“ Konstatoval Petr a pohlédl na Katku. Ta souhlasně přikývla.

„*Nic nepít!*“ Nina v duchu viděla Blanky varovný obličej, když polkla tu podivně zabarvenou tekutinu. V ústech pocítila zvláštní chuť a ostré pálení hluboko v krku. Měla problémy s dýcháním a tak trochu lapala po dechu. S ním to ale nic nedělalo. Musela to přemoci. Musela se chovat nenápadně! Ale co to? Náhle se jí zatočila hlava. Svět kolem ní získával podivně rozmazané, veselé barvy. Ten Jirka vedle ní, co ho měla podle plánu svést, se jí dokonce začínal líbit. On, vypadal tak, tak křehce. Jako pírkó a ještě nepoznal pravou lásku. A ona? Co je to sex už skoro ani nevěděla. Poslední rok strávila ve vesmíru a George si Blanka hned po startu omotala kolem prstu.

Michal Ninu objal kolem pasu, ale ona byla rychlejší a dlaní mu zajela do kalhot. „Tady ne...“ Šeptal Michal a snažil se ji ovládnout. „Půjdeme někam do soukromí...“ „Odveď mě! Odveď si mě do nejbližšího *sexboxu*, prosím.“ „Kam?“ Podivil se Michal. „Tam, u toalety...“ Snažila se opravit svoji neznalost dějepisu Nina. „Tam by to šlo. Kabinkový sex je ale jen pro pokročilé.“ Opakoval Michal hlavní myšlenku večera. „Ano, do kabinky prosím, rychle...“ Michal vzal Ninu za ruku a vedl ji ke schodišti, ze kterého vše sledovala Kathryn. Nina na ní ukázala zdvižený prostředníček. Mise splněna.

Dívka s do hladka vyholenou hlavou z povzdálí sledovala, jak Jirka trojici šipek vrhem zapíchl přímo do středu. „Teda, ty mi neříkej, že to nehraješ. Vždyť jsi jak Robin Hood! S tebou já už nehraju!“ Křičela našťavaně lvča a pro změnu šipkou zasáhla tlačítko nastavení hry. Házela Katka a Petr si nenápadně přisunul pívko ke slečně bez vlasů. „Hází pěkně, co?“ Lebka se jí lehce začervenala. „On je...“ Její hlas se zachvěl, to jak se romanticky zasnila. „Slyšel jsem, že stejně dobře mu to jde i v posteli.“ „Taky jsem to slyšela.“ Špitla a její očka přejela po Jirkově svalnatém pozadí. „Ano? A...jako...“ „Tak, tady se to říká.“ Petr se poškrábal na hlavě a zamyslel se nad společným vědomím osob v jeho okolí. „To nic,“ všimnula si jeho rozpaků. „O tobě jsem to slyšela taky.“ „No myslím, že jsem na řadě.“ Petr se protáhl kolem Katky, která mu předala trojici šipek. „Musíme je dát dohromady.“ Nenápadně jí pošeptal do ucha. „Koho?“ „Jirku a tu u baru, podívej, jak tam smutně stojí a dívá se na něj.“ Petr kýval hlavou směrem k dívce bez vlasů. „Ta by se k němu hodila.“ Souhlasila Katka. „Jirko, hraj i za mě!“ Křikl Petr a podal mu šipky.

Kathryn v pozadí zbystřila. „*Jirko, hraj za mě?*“ Slyšela dobře? No jo, vždyť ten co zase hází je Jirka! Jak to Nina mohla splést? Vždyť jen jeden z nich má plešku!

„Já tě tolik chci...“ Nina z Michala strhla tričko. „Tvoji mužnou hrud', toužím cítit tvůj penis v mé vagíně.“ Vzdychala a Michal nestíhal reagovat na její čtená přání. Nestíhal ji ani svlékat. Zatím,

co jeho trenky spadly volně k podlaze, on nedokázal sundat ani její podprsenku. Co to vlastně bylo za podivné zapínání? Pak vykouzila ten chmat a na Michala vyskočila dvojice překrásných, velkých ale nevytahaných, pevných, masitých prsou. Chytla jej za vlasy a jeho obličej vmáčkla mezi ně. „Tak to mám ráda. Lízej, hraj si s nimi, mazli se!“ Byl o tolik jiný než muži z její doby. Byl tak pozorný a něžný, dělal jen to, co si přála a vůbec nemyslel na sebe.

Hlasitě vykřikla, když ucítila jeho mužství. Takový ocas! Ne jako ty žížalky vzdálené dvě století v budoucnosti. „Ano, ano, udělej mi to tak, Jirko, Jiříku!“ Michal se zarazil a přestal přirážet. „Jirko, Jiříku?“ Překvapeně na něho pohlédla. „Já...“ Změknul mu z toho překvapení. „Já jsem Michal!“ Nina udělala zase ten svůj chmat a kozičky byly zpět v kouzelném chlívěčku. „Co se stalo?“ Zeptal se smutně. „Ty jsi taky pěkněj, ale já musím za Jirkou! Co to tady tak páchne?“ Nina se rozhlédla kolem sebe a všimla si zvratků na podlaze toalety. „Michale, až dospěješ, ty poznáš kouzlo postele. Věř mi.“ Michal zůstal na záchodku úplně nahý a úplně sám s otevřenou pusou. Sedl si na mísu.

Petr s Katkou stáli nedaleko slečny jako stvořené pro Jirku. Bylo třeba doladit detaily jejich seznámení. „Tak co uděláme?“ „Michal by je rozhodně schlatal.“ Uvažoval Petr. „To by šlo, ale nebude to stačit.“ Oponovala mu Katka. „Chtělo by to někam do soukromí.“ Uvažovala. „Co kabinky?“ „Fuj, to už tu bylo. Navíc to obsadil Michal s tou lehkou děvou.“ „Pravda. Tak to bude možná problém.“

„Ahoj Jiříku.“ Katka s Petrem se otočili a uviděli další neznámou dívku s dlouhými, vlnitými vlasy. Petr si uvědomil, že se Katce docela podobá, pouze byla o trochu starší. Promnul si oči. Ona snad, balila Jirku? Po schodech se mezi tím připotácela ta vysoká blondýnka, co odešla s Michalem a také začala balit Jirku. „Ne, Jiřík půjde se mnou.“ Vyzívala jej Nina a malinko se při tom potácela. Kathryn ji s nedůvěrou sledovala, po chvilce pošeptala: „Neměli jsme tu nic pít, pamatuješ?“ „Když oni to jsou úplně úžasní milovníci!“ Jirka byl u vytržení. Ještě před chvilkou byl věčný panic a teď si to možná rozdá se dvěma najednou.

Cestovatel

Blanka a Georg stáli před průchodem a bedlivě sledovali celé náměstí. Když přišla ta chvíle. Ten podivný zvuk, nebo snad příliš tiché ticho? Svět kolem nich mizel v rudé záři, kterou poprvé spatřili v den jejich odletu. Brzy vyplnila celé okolí, s největší intenzitou ale přicházela ze zadní části průchodu. „Georgi, je to tady.“ Blanka se bála. Bála se všeho, co jí čekalo. Zastavit a možná i zabít člověka. A tím ztratit své kolegy, přátele a možná i sebe. „Blanko,“ Georg se vážně zadíval do jejích očí. „Nemusíme to dělat. Můžeme zapomenout na naši dobu, je tak daleko, dvě stě let a zde se dá přežít.“ Blanka na něho hleděla s neskrývaným překvapením. „Dokázal bys to? Dokázal bys zapomenout na vše, co jsi tam nechal? Na svoji rodinu, přátele, na všechny, kteří nám věřili? Svěřili nám své osudy, své naděje!“ „Ale oni vlastně nikdy nezemřeli, Blanko. Jen zatím neexistují. Ještě se nenarodili!“ Okamžik mlčela. „Ty tomu nerozumíš. Oni se nikdy nenarodí! My jsme to jediné, co zůstalo z budoucnosti! Z doby, která právě zde, za jednu, možná dvě minuty zanikne, pokud jej nezastavíme! Nina a Kathryn tam dole, dělají svou část úkolu a spoléhají na nás!“ Jejich hádku přerušil nelidský křik z pánských toalet.

Jirka si zapnul poklopec a skřípl si ho. Překvapeně koukal doprava a doleva, nahoru a dolů a při tom křičel bolestí. Záchod, na kterém stál, znal ale... vždyť se s Michalem snažil uniknout před Milanem a Českou Obchodní Inspekci. Běželi v té červené mlze když... si ho skřípl na záchodě v baru na náměstí. Zatnul zuby a poklopec znovu rozeplnul, aby uvolnil své bolavé nádobíčko. Opatrně vložil natékající úd do kalhot a upravil se. Ale takhle to zde již přece nevypadá, záchod by se měl spláchnout. Tenhle se ale nespláchnul a navíc vypadá pěkně hnusně. Jo, je to hnus. Otočil se a dlouhými kroky prošel nízkými dveřmi na chodbu.

Další ostrá bolest, tentokrát v jeho holé lebce. Takhle nízký strop zde již přece není. Přemýšlel a snažil se zamáčkout bouli na hlavě. Nebo je? Jo, ale je tam cedule. Teď po dvaceti letech tam dali ceduli. Ale tady není? Zezdola hrál starý dobrý folk a všude byla spousta pěkných holek. Kolem něho prošla vysoká blondýnka a ten zadek, odkud mu jen byla povědomá. „Dovolíte?“ Ze záchodu se protáhla jeho žena. Ale byla nejmíň o dvacet let mladší. Podezřívavě si ji prohlížel a ona, považujíc jej za úchylnu, přidala do kroku. Jirka pomalu kráčel za ní. Ve dveřích do baru se tentokrát nezapomněl sehnout a ... „Jirko?“ Otočil se za ženským hlasem z ulice. „Jirko!“ Stále opakovala jeho jméno. Zamířil ke vchodu.

„Máš na to výcvik, uděláš to ty, nebo já?“ Vyslovila Blanka otázku, které se oba báli. Georg se k ní opatrně přibližoval. „Nemůžu, prostě nemůžu, Blanko, je mi to líto.“ Z průchodu již bylo slyšet Jirkovi kroky. „Georgi, dej mi zbraň.“ Její hlas byl chladný, zcela bez emocí. Čas na debaty již minul. Z opasku vytáhl pistoli a zamířil. „Nehýbej se, Blanko! Jen se prosím nehýbej a nic nedělej. Já, o všechno se postarám.“ Jen na malý okamžik mezi nimi zavládlo ticho. Blanka udělala první krok. „Neublížíš mi, vím, že jsi dobrý člověk. Jsi můj přítel. Miluji tě.“ Georg váhal. Ruka, ve které držel zbraň, se chvěla a nespěšně klesala zpět k bohu. Prudce vyrazila proti němu. Nočním městem zazněl podivně cizí zvuk energetického výboje.

Jirka ve vchodu uviděl záblesk a v bolestivém výkřiku poznal hlas, který před tím volal jeho jméno. Rozběhl se neznámé na pomoc.

Viděl dvojici stínů. První, hroutící se k zemi a další, stojící s podivně vypadající ruční zbraní. Na chodníku tam ležela žena, křičela a plakala bolestí. Její pravá noha krvácela. Jirka se prudce odmrští, aby s plnou silou svého těla dopadl na muže, který se nad ní skláněl. „Blázne,“ křičel Georg, „musíš jít dolů! Musíš zhasnout!“ Jirka jej prudce udeřil do obličeje. Georg odhodil pistoli a Jirku uchopil pod krkem. „Všechno zničíš!“ Blanka pozvolna ztrácela vědomí, kdesi v mlze před sebou ale viděla hlaveň. Překonala bolest, silou vůle natáhla ruku a stiskla spoušť. Vzduch ještě dvakrát prořizlo ostré světlo paprsku.

Rudá záře. Blanka cítila, jak se dotýká jejího těla. Jak proniká i do těch nejskrytějších zákoutí její duše. Viděla, jak prostupuje budovou kostela uprostřed náměstí. Jak vyplňuje průchod, jak vychází z výloh všech obchodů. Paradox předurčení. Nikdy nekončící smyčka, ve které uvízl samotný čas našeho vesmíru, se začala rozplétat. Blanka cítila uspokojení. Hluboko v srdci ji hřál pocit, že to dokázala. Její tělo se ztrácelo v zapomnění, stejně jako bolest, kterou z něho cítila. Všichni čtyři, osudem vytržení ze své doby, stávali se součástí nové historie. Světa, do kterého se jednoho dne narodí. Bude to obyčejný, ale krásný svět.

Epilog - Návrat do reality

Michal se v něm bude starat o čerstvost ovoce a zeleniny ve významném obchodním centru. Nikdy ale nepoznal krásy vášnivého sexu s Monikou. Po rozchodu s Ivčou si dlouho užíval života svobodného muže, aby nakonec poznal Lucku, svoji velkou lásku.

Ivča žije s Máčkem a společně plánují rodinu. Po rozchodu s Michalem zůstali důvěrnými přáteli. Michal na ni nikdy nemyslel ve zlém a nikdy o ní nic zlého neřekl.

Katka před lety Petra na ulici slušně pozdravila „*Dobrý den*“. Asi by ji nenapadlo, že se o několik let později jejich cesty spojí. Miluje Petra.

Petr pracuje jako test programátor v softwarové společnosti. Spolu s týmem odborníků se podílí na vývoji pokladních systémů pro restaurace a obchody. Ve svém volném čase nejraději fotografuje své přátele v nevhodných situacích. Miluje Katku.

Nikdo netuší, zda se Šárka skutečně pomilovala s Honzou a jen budoucnost rozhodne, zda k sobě naleznou tu správnou cestu. Honza v současné době není politicky aktivní a pracuje jako síťový administrátor, zatím co Šárka pilně studuje Lékařskou fakultu v Plzni.

Nina svým smíchem rozzáří každý večírek. Umí ustoupit, pokud existuje jiná cesta. Blanka naproti tomu má ráda věci pod kontrolou. Dokáže prosadit svůj názor, hádá se ale vždy jen v dobrém. Obě v současné době studují a již brzy získají akademický titul.

Petra v porodnici pomáhá mladým maminkám a jejich potomkům s příchodem na svět. Po mnoha neshodách se rozhodla svůj vztah s Mírou ukončit.

Jirka nemá vlasy. Po několika nezdarech se seznámil s dívkou, která je hezká a milá a přesto, že má spoustu krásných vlasů, jim to spolu moc sluší.